

Uzasadnienie

Projekt ustawy zakłada zmianę w ustawie o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych w zakresie działania warsztatów terapii zajęciowej oraz także zmiany w innych ustawach w ramach realizacji Programu kompleksowego wsparcia dla rodzin „Za życiem”.

Wejście w życie Programu kompleksowego wsparcia dla rodzin „Za życiem”, ustanowionego na podstawie uchwały nr 160 Rady Ministrów z dnia 20 grudnia 2016 r. w sprawie programu kompleksowego wsparcia dla rodzin „Za życiem” (M.P. poz. 1250), przyjętej na podstawie art. 12 ust. 1 ustawy z dnia 4 listopada 2016 r. o wsparciu kobiet w ciąży i rodzin „Za życiem” (Dz. U. poz. 1860), którego celem jest wspieranie osób niepełnosprawnych i ich rodzin, spowodowało potrzebę wprowadzenia zmian przepisów w następujących ustawach:

- 1) ustawy z dnia 27 sierpnia 1997 r. o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych (Dz. U. z 2016 r. poz. 2046, ze zm.),
- 2) ustawy z dnia 26 czerwca 1974 r. – Kodeks pracy (Dz. U. z 2016 r. poz. 1666, z późn.zm.),
- 3) ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (Dz. U. z 2017 r. poz. 1368).

Przedmiotowy projekt ma na celu realizację działań wskazanych w programie (jest to drugi etap realizacji programu inicjowany przez Ministerstwo Rodziny, Pracy i Polityki Społecznej). Istotą projektowanych rozwiązań jest stworzenie mechanizmów wsparcia dla rodzin w zakresie, m.in.:

- usług wspierających i rehabilitacyjnych przez prowadzenie zajęć klubowych w warsztatach terapii zajęciowej, zwanych dalej „wtz”,
- uprawnień osób ubezpieczonych chorobowo do zasiłku opiekuńczego w przypadku choroby dziecka do 18 roku życia,
- korzystania z elastycznych form organizacji czasu pracy, w tym telepracy.

W projekcie ustawy przewidziano również wprowadzenie standardów działania wtz, co jest odpowiedzią na potrzebę zapewnienia na optymalnym poziomie celów realizacji tej formy rehabilitacji.

Pozostałe zmiany dotyczą:

- 1) postępowań administracyjnych uregulowanych w ustawie o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych, zwanej dalej „ustawą o rehabilitacji”. Zaproponowano, by w przypadku decyzji wydawanych przez Prezesa Zarządu Państwowego Funduszu Rehabilitacji Osób Niepełnosprawnych, zwanego dalej „PFRON” oraz wojewodę w postępowaniach prowadzonych na podstawie kodeksu postępowania administracyjnego, środek zaskarżenia w postaci odwołania zastąpić innym środkiem przewidzianym w przepisach kpa, tj. wnioskiem o ponowne rozpatrzenie sprawy.
- 2) obowiązków i praw pracodawców zatrudniających osoby niepełnosprawne oraz osób niepełnosprawnych prowadzących działalność gospodarczą. Zmiany mają charakter doprecyzowujący i porządkujący.

I. Zmiany w ustawie o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych

1. Zmiany dotyczące warsztatów terapii zajęciowej

Jedno z działań realizowanych w związku z Programem kompleksowego wsparcia dla rodzin „Za życiem” stanowi przygotowanie zmiany w przepisach umożliwiającej m.in. wsparcie byłych uczestników wtz, w utrzymaniu samodzielności i niezależności w życiu społecznym i zawodowym, przez prowadzenie zajęć klubowych przez wtz.

Długotrwałość pobytu uczestników w wtz oraz efekty w zakresie ich przechodzenia na rynek pracy to jedne z największych wyzwań związanych z funkcjonowaniem wtz. Obecnie można zauważyć brak związku działań wtz z oczekiwaniami i wymogami rynku pracy, co stanowi zasadniczą przeszkodę we wprowadzaniu uczestników wtz na rynek pracy. Podstawowym celem wtz będzie przygotowanie osób niepełnosprawnych do niezależnego życia. Działania powinny skupiać się przede wszystkim na umożliwianiu osobom niepełnosprawnym osiągnięcia jak najwyższego poziomu samodzielności i niezależności w funkcjonowaniu społecznym i zawodowym, a także ich skutecznej integracji ze społeczeństwem.

Większość proponowanych regulacji jest tożsama z przepisami dotychczasowymi. Projektowane zmiany dotyczą:

- 1) określenia zasad dotyczących kierowania i przyjmowania osób niepełnosprawnych do wtz, a także w zakresie oceny realizacji indywidualnego programu rehabilitacji,
- 2) wprowadzenia nowych rozwiązań wspierających aktywizację zawodową uczestników wtz, tj. praktyk zawodowych i stażu aktywizacyjnego, który oznacza nabywanie przez osobę niepełnosprawną umiejętności praktycznych przez wykonywanie zadań w miejscu pracy oraz umiejętności społecznych niezbędnych do wykonywania czynności zawodowych, bez nawiązania stosunku pracy z pracodawcą;
- 3) modyfikacji zasad finansowania działalności wtz;
- 4) umożliwienia kontynuacji terapii zajęciowej uczestnikowi wtz, w przypadku upływu terminu ważności orzeczenia;
- 5) wprowadzenia przepisu ustanawiającego obowiązek zwrotu środków PFRON w przypadku dłuższej nieobecności uczestników wtz;
- 6) uzależnienia możliwości utworzenia wtz w danym powiecie oraz zwiększenia liczby uczestników w funkcjonującym wtz od potrzeb lokalnego systemu wsparcia wskazaną w powiatowej strategii dotyczącej rozwiązywania problemów społecznych, komplementarności systemu wsparcia oraz liczby osób zgłaszających się do uczestnictwa w warsztacie;
- 7) umożliwienia powrotu do warsztatu osoby niepełnosprawnej, która opuściła warsztat w celu podjęcia zatrudnienia w okresie 90 dni od dnia podjęcia przez niego zatrudnienia.

Ponadto zmiany mają charakter doprecyzowujący, m.in. w zakresie działania wtz, kontroli i oceny pracy wtz.

Zmiany szczegółowe

W art. 1 w pkt 1 projektu ustawy zaproponowano zmianę w art. 2 ustawy o rehabilitacji, przez dodanie pkt 12 i zdefiniowanie stażu aktywizacyjnego. Zgodnie z proponowaną definicją przez pojęcie stażu aktywizacyjnego należy rozumieć nabywanie przez osobę

niepełnosprawną umiejętności praktycznych przez wykonywanie zadań w miejscu pracy oraz umiejętności społecznych niezbędnych do wykonywania czynności zawodowych, bez nawiązania stosunku pracy z pracodawcą. Wprowadzenie w ustawie o rehabilitacji nowego instrumentu ma na celu zwiększenie możliwości skutecznej aktywizacji zawodowej uczestników wtz.

W art. 1 w pkt 3 projektu ustawy proponuje się zmianę art. 10a ustawy o rehabilitacji. W porównaniu z dotychczasowymi regulacjami w art. 10a ust. 1 doprecyzowano definicję wtz. Zaproponowano ponadto dodanie po art. 10a ust. 1 nowych regulacji. W art. 10a ust. 1a ustawy o rehabilitacji uregulowano kwestie przetwarzania danych przez wtz.

W art. 10 ust. 1b określono czas trwania zajęć w warsztacie i zasady pomniejszania dofinansowania w przypadku skrócenia wymiaru zajęć. Powyższe regulacje zostały przeniesione z rozporządzenia w sprawie warsztatów terapii zajęciowej do ustawy o rehabilitacji.

W porównaniu z dotychczasowymi regulacjami w art. 1 w pkt 3 w lit. c projektu ustawy dopracowano dotychczasowe brzmienie art. 10a ust. 3 ustawy o rehabilitacji. Dotychczasowa nazwa rady programowej została zastąpiona nazwą „zespół do spraw opracowania i oceny indywidualnego programu rehabilitacji”, zwanego dalej „Zespołem”. Zespół został wskazany jako organ odpowiedzialny za sporządzenie indywidualnego programu rehabilitacji.

W art. 1 w pkt 3 w lit. d projektu ustawy wprowadzono nowe regulacje mające na celu uregulowanie działań realizowanych przez wtz wobec uczestników aktywizowanych w kierunku podjęcia zatrudnienia na otwartym rynku, m. in. w ramach spółdzielni socjalnej, przez udział w praktykach zawodowych i stażach aktywizacyjnych (art. 10a ust. 3a-3d).

Należy zauważyć, że terapia w warsztacie realizowana jest na podstawie indywidualnego programu rehabilitacji. Zespół przez wskazanie w indywidualnym programie rehabilitacji potrzeby realizacji przez uczestnika wtz praktyk zawodowych lub staży aktywizacyjnych u pracodawcy decydowałaby o zastosowaniu wobec osoby niepełnosprawnej tych instrumentów wsparcia. Praktyka zawodowa mogłaby odbywać się w wymiarze do 15 godzin tygodniowo przez okres do trzech miesięcy, z możliwością przedłużenia tego terminu do sześciu miesięcy. Natomiast staż aktywizacyjny mógłby odbywać się w wymiarze do 30 godzin tygodniowo przez okres do trzech miesięcy, z możliwością przedłużenia tego terminu do 6 miesięcy. Praktyki zawodowe mają na celu zapoznanie uczestnika z pracą w konkretnym zakładzie pracy.

W celu zabezpieczenia interesów uczestników praktyki oraz staży aktywizacyjnych będą odbywać się na podstawie umowy zawartej przez jednostkę prowadzącą wtz z pracodawcą lub innym organizatorem praktyk zawodowych lub staży aktywizacyjnych.

Określono zasady realizacji ww. instrumentów. Wskazano, że w praktykach zawodowych i stażach aktywizacyjnych nie może brać udziału jednocześnie więcej niż 50% uczestników wtz, aby nie zaburzyć stabilności jego funkcjonowania. Powyższe rozwiązanie będzie miało korzystny wpływ na przygotowanie osoby niepełnosprawnej do aktywności zawodowej, jak również byłoby sposobem weryfikacji zdolności takiej osoby do podjęcia ewentualnego zatrudnienia u potencjalnego pracodawcy.

Uczestnik wtz będzie mógł wziąć udział w praktykach zawodowych lub stażu aktywizacyjnym u tego samego pracodawcy jednokrotnie, maksymalnie trzykrotnie w przypadku pozytywnego stanowiska zespołu w tym zakresie.

W art. 1 w pkt 3 w lit. e i f projektu ustawy proponuje się zmianę dotychczasowego brzmienia art. 10a ust. 4 ustawy o rehabilitacji. Skład Zespołu został zmieniony, przez zrezygnowanie z

uczestnictwa doradcy zawodowego lub instruktora zawodu w miarę potrzeb, a umożliwiono udział w posiedzeniach tej rady innych pracowników wtz, w tym trenera pracy.

W art. 1 w pkt 3 w lit. g projektu ustawy proponuje się zmianę brzmienia art. 10a ust. 5 ustawy o rehabilitacji. W dotychczasowym brzmieniu art. 10a ust. 5 ustawy o rehabilitacji, ustawodawca wskazał, że Zespół dokonuje okresowej oraz kompleksowej oceny realizacji indywidualnego programu rehabilitacji. W proponowanym ust. 5 określono, że Zespół będzie dokonywał okresowej oceny realizacji indywidualnego programu rehabilitacji co najmniej raz do roku. W dodanym w art. 10a ust. 6 wskazano, że Zespół będzie zajmował stanowisko w kwestii osiągniętych przez uczestnika wtz postępów rehabilitacji tylko podczas kompleksowej oceny realizacji indywidualnego programu rehabilitacji. Zmiana ma charakter porządkujący i ma na celu usunięcie dotychczasowych wątpliwości interpretacyjnych.

W art. 1 w pkt 3 w lit. h projektu ustawy proponuje się dodanie w art. 10 a nowej regulacji dotyczącej obowiązku powiadamiania przez wtz powiatowego centrum pomocy rodzinie o zajętych przez Zespół stanowiskach podczas kompleksowej oceny (art. 10a ust. 7).

W dodanym art. 10a ust. 8 ustawy o rehabilitacji określono przepisy upoważniające do wydania nowego rozporządzenia. Minister właściwy do spraw zabezpieczenia społecznego określi zakres i tryb działania Zespołu, sposób dokonywania przez nią oceny postępów osób uczestniczących w wtz mając na uwadze zapewnienie sprawnego funkcjonowania rady.

W art. 1 w pkt 4 projektu ustawy proponuje się uregulowanie kwestii związanych z kwalifikowaniem i przyjmowaniem osób niepełnosprawnych do wtz (art. 10aa-10ab).

Warunkiem uczestnictwa osoby niepełnosprawnej w wtz jest wskazanie do uczestnictwa w terapii zajęciowej zawarte w orzeczeniu o stopniu niepełnosprawności. Wniosek osoby niepełnosprawnej dotyczący uczestnictwa w wtz będzie kierowany do powiatowego centrum pomocy rodzinie, funkcjonującego w powiecie, w którym został utworzony wtz.

Określono szczegółowe elementy wniosku oraz procedurę jego rozpatrywania.

Wniosek powinien zostać rozpatrzony przez starostę w terminie nie dłuższym niż trzy miesiące od dnia złożenia wniosku.

Decyzję w sprawie zakwalifikowania do uczestnictwa w wtz będzie wydawał starosta.

Nowym rozwiązaniem jest również nałożenie na powiatowe centrum pomocy rodzinie obowiązku prowadzenia listy osób zgłaszających się do uczestnictwa w wtz. Umożliwiono przyjmowanie osób niepełnosprawnych do uczestnictwa w wtz na trzymiesięczny okres próbny w celu sprawdzenia możliwości realizacji przez te osoby celu działalności wtz. Stanowisko w tej sprawie zajmie Zespół.

Negatywne stanowisko Zespołu dotyczące możliwości realizacji przez uczestnika celów warsztatu stanowi podstawę do wydania przez starostę decyzji uchylającej decyzje w sprawie zakwalifikowania do uczestnictwa w wtz. Powiatowe centrum pomocy rodzinie ma obowiązek poinformowania tego uczestnika o innych instrumentach wsparcia.

Pozytywne stanowisko Zespołu umożliwi kontynuację uczestnictwa w warsztacie.

W proponowanym art. 10ac ustawy o rehabilitacji uregulowano przypadki, w których starosta będzie wydawał decyzję uchylającą decyzję w sprawie zakwalifikowania do uczestnictwa w wtz.

Dodany art. 10ad ustawy o rehabilitacji realizuje działanie 3.3 wskazane w Priorytecie III Usługi wspierające i rehabilitacyjne – „Wsparcie osób niepełnosprawnych, które opuściły warsztat terapii zajęciowej w celu podjęcia zatrudnienia na otwartym rynku pracy”. Zaproponowano nowe regulacje dotyczące prowadzenia przez wtz zajęć klubowych dla osób, które zakończyły uczestnictwo w wtz w związku z podjęciem zatrudnienia.

Uczestnicy wtz doświadczają trudności w funkcjonowaniu na rynku pracy. Dlatego ważne jest wspieranie ich nie tylko do momentu podjęcia zatrudnienia, ale również i później. Zadanie wtz nie powinno być ograniczone tylko do samego procesu przygotowania osób niepełnosprawnych do wykonywania pracy. Uczestnicy wtz po jego opuszczeniu potrzebują prowadzenia wobec nich działań mających na celu ich dalsze aktywne funkcjonowanie społeczne. Szczegółowy zakres i organizację zajęć klubowych ustala wtz.

Wtz, który będzie zainteresowany prowadzeniem zajęć klubowych będzie mógł się ubiegać o ich dofinansowanie w ramach programu zatwierdzonego przez Radę Nadzorczą PFRON.

W tym celu w art. 1 w pkt 21 w lit. a dodano w dotychczasowym art. 47 ust. 1 pkt 4 ustawy o rehabilitacji nową regulację dotyczącą możliwości przeznaczania środków PFRON na finansowanie zajęć klubowych.

Podmiot organizujący wtz będzie mógł realizować w stosunku do osób, które opuściły wtz w celu podjęcia zatrudnienia, zatrudnienie wspomagane (art. 10ae).

W art. 1 w pkt 5 projektu ustawy proponuje się zmianę dotychczasowego art. 10b ustawy o rehabilitacji. W porównaniu z dotychczasowym brzmieniem art. 10b ust. 1 dodano skrót jednostki prowadzącej wtz. Zaproponowano dodanie nowych ust. 1a-1h, w których uregulowano warunki tworzenia wtz lub zwiększania liczby uczestników wtz. Uzależniono możliwość utworzenia wtz w danym powiecie oraz zwiększenia liczby uczestników w funkcjonującym wtz od potrzeb lokalnego systemu wsparcia wskazaną w powiatowej strategii dotyczącej rozwiązywania problemów społecznych, komplementarności systemu wsparcia oraz liczby osób zakwalifikowanych do uczestnictwa w wtz.

Przepisy zawierające materię ustawową dotyczące m.in. warunków ubiegania się o organizowanie wtz, zasad organizacji i finansowania wtz, zostały przeniesione z rozporządzenia w sprawie warsztatów terapii zajęciowej do ustawy o rehabilitacji.

Z uwagi na konieczność zapewnienia właściwego poziomu zarządzania i nadzoru nad działalnością wtz zaproponowano, aby stanowisko osoby kierującej wtz zajmowała osoba, która posiada wykształcenie wyższe. Ponadto osoby pełniące funkcje zarządcze w jednostce prowadzącej wtz nie będą mogły być równocześnie pracownikami wtz.

Ponadto w projekcie ustawy zaproponowano, aby budynek i pomieszczenia warsztatu były dostępne dla osób niepełnosprawnych.

W dodanym art. 10b ust. 1h ustawy o rehabilitacji określono przepisy upoważniające do wydania nowego rozporządzenia. Minister właściwy do spraw zabezpieczenia społecznego określi standardy dostępności budynku i pomieszczeń warsztatu, mając na uwadze zapewnienie sprawnej realizacji celu warsztatu oraz umożliwienie funkcjonowania osobom niepełnosprawnym.

Zmiany w art. 1 w pkt 5 w lit. c projektu ustawy proponuje się zmianę dotychczasowego art. 10b ust. 2-2b ustawy o rehabilitacji mają charakter doprecyzowujący i mają na celu usunięcie dotychczasowych wątpliwości interpretacyjnych. W nowym art. 10b ust. 2 wskazano, że koszty utworzenia, działalności i wynikające ze zwiększenia liczby uczestników wtz są współfinansowane ze środków PFRON oraz ze środków samorządu powiatowego, z zastrzeżeniem art. 68c ust. 1 ustawy o rehabilitacji. W art. 10b ust. 2b określono, że działalność wtz może być finansowana również z innych źródeł. Dodatkowe źródło finansowania kosztów działania warsztatu nie wpływa na wysokość ww. finansowania.

W art. 1 w pkt 5 w lit. d projektu ustawy uregulowano kwestię dofinansowania kosztów działalności warsztatu w przypadku odbywania praktyk zawodowych lub stażu aktywizacyjnego przez osobę niepełnosprawną realizującą indywidualny program rehabilitacji, będą finansowane w ramach środków PFRON w pełnej wysokości.

W art. 1 w pkt 5 w lit. e projektu ustawy proponuje się dodanie nowego art. 10b ust. 6b-6e ustawy o rehabilitacji.

W nowym art. 10b ust. 6b wskazano na konieczność rozliczania środków przekazywanych na działalność wtz w związku z nieobecnością uczestników.

W obecnym stanie prawnym brak jest regulacji związanej z zapewnieniem kontynuacji terapii zajęciowej uczestnikowi wtz, w przypadku upływu terminu ważności orzeczenia.

W nowym art. 10b ust. 6c ustawy o rehabilitacji zaproponowano, aby w ww. przypadku uczestnik wtz miał prawo do dalszego uczestnictwa w terapii zajęciowej nie dłużej niż 90 dni od czasu upływu terminu ważności tego orzeczenia, o ile wniosek o wydanie tego orzeczenia został złożony nie później niż ostatniego dnia upływu terminu ważności orzeczenia.

Zapewniono również możliwość ponownego przyjęcia osoby, która opuściła wtz w celu podjęcia zatrudnienia. W okresie 90 dni od dnia podjęcia przez uczestnika wtz zatrudnienia dofinansowanie kosztów działalności wtz nie ulega obniżeniu (art. 10b ust. 6d-6e).

W art. 1 w pkt 5 w lit. f projektu ustawy, w porównaniu z dotychczasowym brzmieniem art. 10b ust. 7 zmodyfikowano przepis upoważniający do wydania rozporządzenia. Zmiana ma charakter porządkujący i wynika z proponowanych w projekcie ustawy nowych przepisów upoważniających do wydania rozporządzeń regulujących kwestie związane z działaniem rady programowej wtz, standardów dostępności budynku i pomieszczeń wtz oraz kontroli działalności wtz.

W art. 1 w pkt 6 projektu ustawy proponuje się dodanie art. 10ba ustawy o rehabilitacji. W celu zabezpieczenia właściwego funkcjonowania wtz zaproponowano, aby rada powiatu dokonywała oceny działalności wtz, biorąc pod uwagę sprawozdanie z działalności wtz, a także informację o wynikach przeprowadzonych kontroli wtz. Negatywna ocena działalności wtz wraz z brakiem realizacji zaleceń pokontrolnych będzie stanowić podstawę do opracowania programu naprawczego przez jednostkę prowadzącą warsztat w terminie do 90 dni od dnia otrzymania oceny. Brak opracowania przez jednostkę prowadzącą warsztat programu naprawczego, brak akceptacji rady powiatu lub niepodjęcie działań określonych w programie może stanowić podstawę do rozwiązania umowy o dofinansowanie kosztów utworzenia i działania wtz.

W dodanym art. 10ba ust. 7 ustawy o rehabilitacji określono przepisy upoważniające do wydania nowego rozporządzenia. Minister właściwy do spraw zabezpieczenia społecznego określi szczegółowy zakres, tryb i sposób przeprowadzania kontroli warsztatów mając na uwadze potrzebę zapewnienia prawidłowego przebiegu kontroli.

W art. 1 w pkt 7 projektu ustawy proponuje się zmianę dotychczasowego art. 10c ustawy o rehabilitacji. Przepisy dotyczące kierowania osoby niepełnosprawnej do uczestnictwa w turnusie rehabilitacyjnym oraz właściwości składania wniosków zostały przeniesione z art. 10f ustawy o rehabilitacji.

Zmiany w art. 1 w pkt 19 projektu ustawy mają charakter doprecyzowujący w związku z uchynieniem dotychczasowego art. 10f ustawy o rehabilitacji oraz zmianą nazwy rady programowej.

2. Zmiany dotyczące postępowań administracyjnych

W przypadku decyzji wydawanych przez Prezesa PFRON oraz wojewodę w postępowaniach prowadzonych na podstawie ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego, (Dz. U. z 2017 r. poz. 1257) proponuje się zastąpienie dotychczasowego środka zaskarżenia, tj. odwołania do ministra właściwego do spraw zabezpieczenia

społecznego innym środkiem przewidzianym w przepisach kpa, tj. wnioskiem o ponowne rozpatrzenie sprawy (art. 1 pkt 14, 15, 17, 20, 22 lit.b-25).

Zgodnie z art. 15 Kpa postępowanie administracyjne jest dwuinstancyjne, chyba że przepis szczególny stanowi inaczej. Zaproponowane regulacje stanowią *lex specialis* w stosunku do przepisów Kpa.

Rozwiązania będą korzystne z punktu widzenia adresata prawa, gdyż skrócą czas prowadzonych postępowań administracyjnych. Należy jednocześnie wskazać, że zgodnie z art. 52 § 3 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2017 r. poz. 1369, z późn. zm.) jeżeli stronie przysługuje prawo do zwrócenia się do organu, który wydał decyzję z wnioskiem o ponowne rozpatrzenie sprawy, strona może wnieść skargę na tę decyzję bez skorzystania z tego prawa. Oznacza to, że strona postępowania w przypadku wydania decyzji w pierwszej instancji przez Prezesa Zarządu PFRON będzie miała możliwość złożenia skargi na tę decyzję bezpośrednio do wojewódzkiego sądu administracyjnego, co znacznie skróci proces postępowania administracyjnego.

Ponadto w ustawie z dnia 7 kwietnia 2017 r. o zmianie ustawy – Kodeks postępowania administracyjnego oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. poz. 935), ustawodawca w art. 15 wskazał na konieczność dokonania przeglądu aktów prawnych regulujących postępowania administracyjne w zakresie dwuinstancyjności postępowań. Po dokonaniu wstępnej analizy problemu, projektodawca proponuje wprowadzenie ww. regulacji w przedmiotowym zakresie, jako korzystnych z punktu widzenia adresatów prawa.

Pozostałe zmiany mają charakter doprecyzowujący.

3. Pozostałe zmiany

W art. 1 w pkt 2 projektu ustawy zaproponowano zmianę art. 2a ust. 2 ustawy o rehabilitacji. Obowiązujący art. 2a ust. 2 i 3 ustawy o rehabilitacji dotyczy wstecznego wliczania pracownika do stanu zatrudnienia osób niepełnosprawnych. Zaliczenie do stanu zatrudnienia osób niepełnosprawnych warunkuje korzystanie ze szczególnych uprawnień pracowniczych osób niepełnosprawnych. W przypadku gdy pracownik przedstawiał pracodawcy kolejne orzeczenie o stopniu niepełnosprawności po dłuższym okresie związanym z procedurą odwoławczą, pracodawcy musieli często ponosić znaczne koszty wstecznego liczenia do stanu zatrudnienia m.in. wypłacenia dodatku za nadgodziny.

Zmiana w art. 2a ust. 2 i 3 ograniczy możliwość wliczenia wstecz przez pracodawców do stanu zatrudnienia maksymalnie do 3 miesięcy. Ponadto doprecyzowano, że przepis dotyczy tylko kolejnego orzeczenia uzyskanego u danego pracodawcy.

W art. 1 w pkt 10 proponuje się zmianę art. 21 ust. 2b i 3 ustawy o rehabilitacji.

Zgodnie z proponowanym art. 21 ust. 2b ustawy o rehabilitacji, podmiotami zobowiązanymi do osiągnięcia 2% wskaźnika zatrudnienia osób niepełnosprawnych będą również regionalne placówki opiekuńczo-terapeutyczne, interwencyjne ośrodki preadopcyjne oraz kluby dziecięce, które na tej podstawie będą rozliczać się z wpłat na PFRON.

Zaproponowano również zmianę ust. 3. W porównaniu z dotychczasowym brzmieniem zrezygnowano ze zwolnienia z wpłat na PFRON pracodawców prowadzących zakłady pracy będących w likwidacji. Proponowana zmiana wynika z braku uzasadnienia zastosowania zwolnienia do ww. podmiotów z uwagi na fakt, że przyczyną podjęcia decyzji o likwidacji nie musi być trudna sytuacja podmiotu, ale decyzja o zakończeniu o przekształceniu działalności.

W art. 1 w pkt 11 proponuje się zmianę art. 22 ustawy o rehabilitacji dotyczącą wymaganej struktury zatrudnienia sprzedającego uprawnionego do wystawiania ulg we wpłatach na PFRON.

Zaproponowano zwiększenie z 30 do 50% wymaganego wskaźnika zatrudnienia osób niepełnosprawnych w strukturze zatrudnienia sprzedającego uprawnionego do wystawiania ulg we wpłatach na PFRON.

Możliwość wystawiania kontrahentom ulg we wpłatach na PFRON jest formą wsparcia pośredniego dla określonej grupy pracodawców o określonym profilu zatrudnienia. Współpraca z tymi sprzedającymi jest bowiem bardziej atrakcyjna dla kontrahentów, przez co zatrudnienie u wystawców ulg jest stabilniejsze.

Proponowana zmiana struktury zatrudnienia ma na celu przekierowanie pośredniego wsparcia do tych zakładów pracy, które zapewniają najwyższe wskaźniki zatrudnienia osób niepełnosprawnych mających największe problemy ze znalezieniem i utrzymaniem pracy, tj. osób o znacznym stopniu niepełnosprawności (bez względu na rodzaj niepełnosprawności) oraz osób o umiarkowanym stopniu niepełnosprawności i szczególnych schorzeniach (upośledzenie umysłowe, choroby psychiczne, epilepsja, ślepotą, całościowe zaburzenia rozwojowe). Z danych PFRON wynika, że obecnie takich zakładów jest ponad 120. Zmiana ta będzie jednak zachętą dla innych pracodawców do osiągnięcia wyższych niż obecnie wskaźników zatrudnienia osób niepełnosprawnych. Wprowadzenie zmiany wymaga co najmniej 3-miesięcznego *vacatio legis*.

Zmiany polegające na dodaniu w art. 22 ust. 1a, ust. 2 pkt 2a i ust. 10 pkt 1 oraz art. 22b ust. 1 pkt 5 ustawy o rehabilitacji wynikają ze zmiany mechanizmu wystawiania ulg. Dotychczas sprzedający uskarżali się na uciążliwość obowiązku wystawiania ulg we wpłatach na PFRON każdemu kontrahentowi, bez względu na to, czy chciał z tego skorzystać i czy zamierzał w przyszłości skorzystać z ulgi.

Proponowane zmiany zmniejszą zarówno obciążenia administracyjne sprzedających, jak i problem otrzymywania korespondencji przez nabywców. Jednocześnie zwiększają one gwarancje dla nabywców chcących skorzystać z ulg, że zostaną odpowiednio poinformowani o możliwości korzystania z ulg i otrzymają informację o kwocie obniżenia.

W nowym trybie wystawiania ulg sprzedający będzie miał obowiązek poinformowania nabywcy o zasadach nabywania i korzystania z obniżenia wpłat na PFRON oraz o możliwości złożenia przez nabywcę oświadczenia o zamiarze korzystania z ulg. Informacja ta będzie mogła być przekazana nabywcy lub udostępniona. Obowiązek ten sprzedający wykona nie później niż w dniu terminowej zapłaty przez nabywcę za zakup mający uprawniać do ulg. Przewiduje to dodany art. 22 ust. 1a ustawy.

Nabywca będzie miał 7 dni od otrzymania informacji od sprzedającego na złożenie sprzedającemu oświadczenia o zamiarze korzystania z prawa do obniżenia wpłaty (dodany art. 22 ust. 2 pkt 2a ustawy).

Sprzedający wystawi mu informację o kwocie ulgi dopiero po otrzymaniu oświadczenia (zmieniony art. 22 ust. 10 pkt 1 ustawy). Nowy proces nabycia ulgi jest uzależniony od poinformowania nabywcy o tym instrumencie przez sprzedającego.

Jeżeli sprzedający nie wykona tego obowiązku, to będzie miał obowiązek dokonania wpłaty na PFRON przewidzianej w dodanym art. 22b ust. 1 pkt 5 ustawy. Wyniesie ona 30% kwoty należności ogółem określonej na fakturze dokumentującej zakup uprawniający nabywcę do ulgi. Nabywca nie straci na niewykonaniu obowiązku przez sprzedającego. Nie będzie musiał złożyć oświadczenia (art. 22 ust. 2 pkt 2a ustawy) oraz będzie miał prawo do otrzymania informacji o uldze (art. 22 ust. 10 pkt 1 w zw. z art. 22 ust. 2 pkt 2a ustawy).

Zmiana do art. 22 ust. 9 ustawy ma charakter porządkujący. Pracodawcy często zgłaszali wątpliwości dotyczące obliczania stanów zatrudnienia dla celów ulg we wpłatach na PFRON, a w szczególności co do stosowania wyłączeń z tych stanów przewidzianych w art. 21 ust. 5 ustawy. Wyłączenia te jednolicie stosowane są przez tych pracodawców w innych przypadkach przewidzianych w ustawie (m.in. dla celów dofinansowania do wynagrodzeń osób niepełnosprawnych, statusu zakładu pracy chronionej, czy obliczania wpłat na PFRON). W odniesieniu do ulg kwestia ta nie była unormowana na poziomie ustawowym. Zmiana polegająca na uzupełnieniu w art. 22 ust. 9 zdania drugiego jest korzystna dla pracodawców. Usuwa ich wątpliwości i nie wymaga analizowania aktów wykonawczych, orzecznictwa Trybunału Konstytucyjnego i sądów administracyjnych w analogicznych zakresach. Jednocześnie pracodawcy nie będą musieli uwzględniać w stanach zatrudnienia osób pełnosprawnych nieświadczących pracy (np. w związku z odbywaniem służby wojskowej, czy przebywaniem na urloпах związanych z rodzicielstwem, czy na świadczeniu rehabilitacyjnym).

Zmiana w art. 22 ust 5 ustawy o rehabilitacji wprowadza zasadę, że kwota ulgi obliczona przez sprzedającego nie będzie mogła być wyższa od połowy kwoty netto należności wykazanej na fakturze dokumentującej zakup mający uprawniać do ulgi. Celem wprowadzenia tej zmiany jest zapobieżenie możliwym nieprawidłowościom wynikających z korekt faktur zakupów związanych ze zwrotami towarów, na które wystawiono już ulgi. Zmiana ta zastępuje dotychczasowy ust. 11, który był mniej precyzyjny oraz niewłaściwie umieszczony w art. 22 (dotyczył bowiem obliczenia ulgi, a nie wystawiania informacji o kwocie obniżenia).

Zmiany do art. 22 ustawy o rehabilitacji wymagają przepisu przejściowego gwarantującego adresatom prawa ochronę praw nabytych (pracodawca, który przed dniem wejścia w życie nowelizacji nabył prawo do obniżenia wpłat, będzie mógł je wykorzystać na warunkach dotychczasowych) i ochronę interesów w toku (pracodawca, który przed dniem wejścia w życie nowelizacji dokona potwierdzonego fakturą zakupu uprawniającego do obniżenia wpłat, będzie mógł nabyć prawo do obniżenia wpłat i wykorzystać je na warunkach dotychczasowych).

Jednocześnie w art. 1 w pkt 12 projektu ustawy, złagodzone wysokość wpłaty w art. 22b ust. 1 pkt 4 ustawy o rehabilitacji dotyczącej zawyżenia kwoty ulgi. Nie będzie ona obliczana w skomplikowany sposób (alternatywnie jako 3-krotność kwoty zawyżenia albo 30% kwoty ulgi), lecz zawsze będzie równa kwocie zawyżenia).

W art. 1 w pkt 13 projektu ustawy proponuje się zmianę w art. 25 ustawy o rehabilitacji. W art. 25a uregulowano instrument wsparcia aktywizacji zawodowej osób niepełnosprawnych w postaci refundacji kosztów składek na ubezpieczenia społeczne poniesionych przez niepełnosprawnych przedsiębiorców lub rolników. Zmiana ma na celu umożliwienie osobom niepełnosprawnych opłacenie składek na ubezpieczenia społeczne i wysłanie wniosku w jednym dniu. Postulaty zmian w tym kierunku były zgłaszane przez osoby niepełnosprawne i organizacje pozarządowe.

W art. 1 w pkt 16 projektu ustawy proponuje się zmianę art. 26b ust. 6a ustawy o rehabilitacji, przez doprecyzowanie momentu w którym pracownik stał się niepełnosprawny u pracodawcy wnioskującego o miesięczne dofinansowanie.

Zmiana w art. 1 w pkt 18 projektu ustawy ma charakter porządkujący. W art. 26d ust. 4 ustawy o rehabilitacji zawarto błędne odesłanie do przepisu art. 26 ust. 6 ustawy o rehabilitacji dotyczącego obowiązkowej konsultacji z Państwową Inspekcją Pracy,

co w przypadku zwrotu kosztów zatrudnienia osoby pomagającej pracownikowi niepełnosprawnemu jest zbyt wysokie.

Zmiana w art. 1 w pkt 19 projektu ustawy ma charakter dostosowujący do obowiązujących na gruncie ustawy przepisów art. 22 ust. 1 pkt 2 i art. 26a ust. 1b ustawy o rehabilitacji.

W art. 1 w pkt 26 projektu ustawy zaproponowano zmianę art. 51 ust. 1 i 2 ustawy o rehabilitacji. W przypadku wyłaniania Prezesa Zarządu PFRON i Zastępców Prezesa Zarządu PFRON zrezygnowano z zasady otwartego i konkurencyjnego naboru.

II. Zmiany w ustawie – Kodeks pracy

W programie kompleksowego wsparcia dla rodzin „Za życiem” przewidziano działania dotyczące zwiększenia elastyczności przepisów Kodeksu pracy w zakresie organizacji czasu pracy, mające na celu wsparcie:

- 1) kobiet w ciąży powikłanej;
- 2) rodziców dziecka posiadającego zaświadczenie o ciężkim i nieodwracalnym upośledzeniu albo nieuleczalnej chorobie zagrażającej życiu, które powstały w prenatalnym okresie rozwoju dziecka lub w czasie porodu;
- 3) rodzin z dzieckiem niepełnosprawnym lub ze szczególnymi potrzebami edukacyjnymi.

Dostrzegając konieczność pomocy wyżej wymienionym osobom, które jednocześnie pozostają w stosunku pracy, w art. 2 projektu ustawy proponuje się zmiany przepisów Kodeksu pracy polegające na:

1) wprowadzeniu możliwości wykonywania pracy w formie telepracy na wniosek wiążący pracodawcę

Prawo do wykonywania pracy w formie telepracy na wiążący wniosek pracownika przyznaje się:

- a) pracownikom-rodzicom dziecka posiadającego zaświadczenie o ciężkim i nieodwracalnym upośledzeniu albo nieuleczalnej chorobie zagrażającej życiu, które powstały w prenatalnym okresie rozwoju dziecka lub w czasie porodu (zaświadczenie, o którym mowa w art. 4 ust. 3 ustawy o wsparciu kobiet w ciąży i rodzin „Za życiem”),
- b) pracownikom-rodzicom dziecka niepełnosprawnego (zgodnie z art. 12 ust. 3 ustawy o wsparciu kobiet w ciąży i rodzin „Za życiem” - dziecka legitymującego się orzeczeniem o niepełnosprawności albo orzeczeniem o umiarkowanym lub znacznym stopniu niepełnosprawności określonym w przepisach o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych),
- c) dziecka ze szczególnymi potrzebami edukacyjnymi (zgodnie z art. 12 ust. 3 ustawy o wsparciu kobiet w ciąży i rodzin „Za życiem” - dziecka posiadającego odpowiednio opinię o potrzebie wczesnego wspomaganie rozwoju dziecka, orzeczenie o potrzebie kształcenia specjalnego lub orzeczenie o potrzebie zajęć rewalidacyjno-wychowawczych, o których mowa w przepisach ustawy o systemie oświaty).

W powyższych przypadkach pracodawca będzie mógł odmówić uwzględnienia wniosku, jedynie w przypadku, gdy jego uwzględnienie byłoby niemożliwe ze względu na organizację pracy lub rodzaj pracy wykonywanej przez pracownika.

Z uprawnienia do wykonywania pracy w formie telepracy na wiążący wniosek będą mogli skorzystać wyżej wymienieni pracownicy, także w przypadku, gdy opiekować się będą dorosłymi dziećmi, tj. powyżej 18 roku życia.

2) wprowadzeniu możliwości wykonywania pracy w formie telepracy na ogólnych zasadach

Projekt nowelizacji Kodeksu pracy przewiduje możliwość stosowania telepracy, na podstawie wniosku niewiążącego pracodawcy, także u tych pracodawców, u których nie zawarto w tej sprawie formalnego porozumienia z przedstawicielstwem załogi. Zatem zmiany te są adresowane do wszystkich pracowników, w tym także do:

- a) pracownika-małżonka albo pracownika-rodzica dziecka w fazie prenatalnej, w przypadku ciąży powikłanej;
- b) opiekuna osoby niepełnosprawnej (zdefiniowanego w art. 2 ust. 1 pkt 16b ustawy o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy - Dz. U. z 2017 r. poz. 1065, z późn.zm.)

Wymienione osoby będą mogły na ogólnych zasadach wnioskować o wykonywanie pracy w formie telepracy.

3) wprowadzeniu elastycznych form organizacji czasu pracy na wniosek wiążący pracodawcę

Projektowane zmiany przepisów Kodeksu pracy obejmują wykonywanie pracy w przerywanym czasie pracy lub indywidualnym rozkładzie czasu pracy albo w ruchomym czasie pracy. Wniosek będzie mógł złożyć:

- a) pracownik-małżonek albo pracownik-rodzic dziecka w fazie prenatalnej, w przypadku ciąży powikłanej,
- b) pracownik-rodzic dziecka posiadającego zaświadczenie o ciężkim i nieodwracalnym upośledzeniu albo nieuleczalnej chorobie zagrażającej życiu, które powstały w prenatalnym okresie rozwoju dziecka lub w czasie porodu,
- c) pracownik-rodzic dziecka niepełnosprawnego lub dziecka ze szczególnymi potrzebami edukacyjnymi.

Pracodawca będzie mógł odmówić uwzględnienia wniosku jedynie w przypadku, gdy jego uwzględnienie nie będzie możliwe ze względu na organizację pracy lub rodzaj pracy wykonywanej przez pracownika.

Uprawnienie do korzystania z elastycznych form organizacji czasu pracy przysługiwać będzie pracownikom wymienionym w pkt b) i c) opiekującym się także dorosłymi dziećmi, tj. powyżej 18 roku życia.

III. Zmiany w ustawie o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa

W programie kompleksowego wsparcia dla rodzin „Za życiem” przewidziano działanie mające na celu wsparcie opiekuna pracującego w przypadku choroby dziecka.

Matce albo ojcu, jeżeli nie podejmują lub rezygnują z zatrudnienia lub innej pracy zarobkowej w celu sprawowania opieki nad osobą legitymującą się orzeczeniem o niepełnosprawności łącznie ze wskazaniem: konieczności stałej lub długotrwałej opieki lub

pomocy innej osoby w związku ze znacznie ograniczoną możliwością samodzielnej egzystencji oraz konieczności stałego współdziałania na co dzień opiekuna dziecka w procesie jego leczenia, rehabilitacji i edukacji, albo osobą legitymującą się orzeczeniem o znacznym stopniu niepełnosprawności przysługuje świadczenie pielęgnacyjne z tytułu rezygnacji z zatrudnienia lub innej pracy zarobkowej.

Wykonywanie funkcji rodzicielskiej i praca zawodowa wymaga od osoby wykonującej pracę pogodzenia wielu obowiązków. W przypadku rodziców wychowujących dzieci z niepełnosprawnościami łączenie pracy zarobkowej z obowiązkami domowymi wymaga jeszcze większego wysiłku.

Dostrzegając potrzebę pomocy państwa rodzinom wychowującym dzieci mające istotne problemy zdrowotne lub będące osobami niepełnosprawnymi, w art. 3 projektu ustawy przewidziano wsparcie opiekuna pracującego w przypadku choroby dziecka.

Ustawa z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa stanowi, że zasiłek opiekuńczy przysługuje ubezpieczonemu zwolnionemu od wykonywania pracy z powodu konieczności osobistego sprawowania opieki m. in. nad chorym dzieckiem w wieku do ukończenia 14 lat i innym chorym członkiem rodziny. W przypadku opieki sprawowanej nad dzieckiem chorym do ukończenia 14 lat zasiłek opiekuńczy przysługuje przez okres zwolnienia od wykonywania pracy z powodu konieczności osobistego sprawowania opieki, nie dłużej jednak niż przez okres 60 dni w roku kalendarzowym, natomiast w przypadku sprawowania opieki nad innym chorym członkiem rodziny przez okres 14 dni w roku kalendarzowym. Za członków rodziny uważa się m.in. dzieci w wieku powyżej 14 lat, jeżeli pozostają we wspólnym gospodarstwie domowym z ubezpieczonym w okresie sprawowania opieki.

Projektowane regulacje wprowadzają zmiany, które w założeniu mają ułatwić rodzicom dziecka legitymującego się orzeczeniem o znacznym stopniu niepełnosprawności albo orzeczeniem o niepełnosprawności łącznie ze wskazaniem: konieczności stałej lub długotrwałej opieki lub pomocy innej osoby w związku ze znacznie ograniczoną możliwością samodzielnej egzystencji oraz konieczności stałego współdziałania na co dzień opiekuna dziecka w procesie jego leczenia, rehabilitacji i edukacji, łączenie opieki nad nim z wykonywaniem aktywności zawodowej. Projekt zakłada bowiem wydłużenie zasiłku opiekuńczego z 14 do 30 dni w przypadku opieki nad dzieckiem chorym ze znacznym stopniem niepełnosprawności albo orzeczeniem o niepełnosprawności łącznie ze wskazaniem: konieczności stałej lub długotrwałej opieki lub pomocy innej osoby w związku ze znacznie ograniczoną możliwością samodzielnej egzystencji oraz konieczności stałego współdziałania na co dzień opiekuna dziecka w procesie jego leczenia, rehabilitacji i edukacji do ukończenia przez dziecko 18 lat.

IV. Przepisy przejściowe i końcowe

W art. 4 projektu ustawy zawarto przepisy przejściowe dotyczące stosowania do osób niepełnosprawnych, które rozpoczęły uczestnictwo w warsztatach terapii zajęciowej przed dniem wejścia w życie ustawy przepisów zmienianej ustawy, z wyjątkiem regulacji dotyczących kierowania i przyjmowania osób niepełnosprawnych do wtz (decyzja w sprawie zakwalifikowania do uczestnictwa w wtz) oraz wydawania przez starostę decyzji uchylających decyzje w sprawie zakwalifikowania do uczestnictwa w wtz.

W art. 5 projektu ustawy wskazano, aby wymóg określony w nowym art. 10b ust. 1e ustawy o rehabilitacji, tj. posiadanie wyższego wykształcenia przez pracownika kierującego wtz dotyczył osób, które zawarły umowę o pracę po dniu 1 stycznia 2018 r.

Art. 6 projektu ustawy zawiera przepisy przejściowe dotyczące wtz. W związku z koniecznością dostosowania istniejących budynków i pomieszczeń wtz do nowych przepisów, odroczone wejście w życie zmienionych przepisów do dnia 31 grudnia 2025 r.

W art. 7 projektu ustawy określono, że osoby będące w składzie rad programowych, z wyjątkiem doradców zawodowych lub instruktorów zawodu, wchodzi w skład zespołów do spraw opracowania i oceny indywidualnego programu rehabilitacji.

W art. 8 projektu ustawy zawarto przepisy przejściowe dotyczące wliczania pracowników niepełnosprawnych do stanu zatrudnienia za okresy począwszy od stycznia 2018 r.

W art. 9 projektu ustawy wskazano, że przepisy dotyczące pracodawców prowadzących zakłady pracy będące w likwidacji (art. 21 ust. 3), stosuje się do pracodawców prowadzących zakłady pracy począwszy od wpłat na PFRON należnych za styczeń 2018 r., z wyjątkiem pracodawców prowadzących zakłady pracy będące w likwidacji w dniu wejścia w życie ustawy, do których stosuje się nowe przepisy począwszy od wpłat należnych za styczeń 2019 r.

W art. 10 projektu ustawy zaproponowano przepis przejściowy dotyczący art. 21 ust. 2b ustawy o rehabilitacji. Regionalne placówki opiekuńczo-terapeutyczne, interwencyjne ośrodki preadopcyjne oraz kluby dziecięce będą dokonywały wpłat na PFRON, począwszy od wpłat należnych za lipiec 2018 r.

W art. 11 projektu ustawy określono warunek dotyczący struktury zatrudnienia, jaki powinien spełnić sprzedający w latach 2018-2019 i latach następnych. Proponowana regulacja pozwoli na dostosowanie struktury zatrudnienia przez podmiot uprawniony do wystawiania ulg we wpłatach na PFRON.

Art. 12 ust. 1 i 2 dotyczy pracodawcy, który przed dniem wejścia ustawy nabył prawo do obniżenia wpłat i może je wykorzystać na warunkach dotychczasowych. Pracodawca, który przed dniem wejścia w życie ustawy dokonał zapłaty za zakup potwierdzony fakturą, uprawniający do obniżenia wpłat, może nabyć prawo do obniżenia wpłat i wykorzystać je na warunkach dotychczasowych.

Zgodnie z art. 13 projektu ustawy wskazano, że w przypadku ujawnienia od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy okoliczności dotyczącej zawyżenia przez sprzedającego kwoty obniżenia wpłat, stosuje się nowe brzmienie przepisu art. 22b ust. 1 pkt 4 ustawy o rehabilitacji.

W art. 14 projektu ustawy wskazano, że przepis art. 25a ust. 1 ustawy o rehabilitacji stosuje się do wniosków złożonych za okres od dnia 1 lipca 2016 r.

W art. 15 projektu ustawy proponuje się przepis przejściowy, zgodnie z którym w przypadku spraw zakończonych w pierwszej instancji dotyczących refundacji składek na ubezpieczenia społeczne, dofinansowania do wynagrodzeń pracowników niepełnosprawnych, przyznania statusu zakładu pracy chronionej lub zakładu aktywności zawodowej, rekompensaty dochodów utraconych z tytułu zwolnień przez gminę środków oraz zwrotu środków PFRON były stosowane przepisy dotychczasowe. Oznacza to, że odpowiednio od ww. decyzji będzie przysługiwało odwołanie do ministra właściwego do spraw zabezpieczenia społecznego.

W art. 16 zawarto przepisy przejściowe dotyczące zaliczania do stanu zatrudniania pracowników niepełnosprawnych dotychczas zatrudnionych w zakładach aktywności zawodowej.

W art. 17 projektu ustawy zaproponowano przepis przejściowy dotyczący zachowania stanowiska przez dotychczasowego Prezesa Zarządu PFRON oraz Zastępców Prezesa Zarządu PFRON do czasu powołania Prezesa Zarządu PFRON oraz Zastępców Prezesa Zarządu PFRON na podstawie znowelizowanego art. 51 ust. 1 i 2 ustawy o rehabilitacji.

W art. 18 projektu ustawy proponuje się, aby ustawa weszła w życie z dniem 1 stycznia 2018 r. z wyjątkiem art. 1 pkt 2 oraz pkt 11 ustawy, który wejdzie w dniu 1 kwietnia 2018 r. oraz art. 1 pkt 5 lit. b w zakresie art. 10b ust. 1f-1h, oraz pkt 10 lit. a, które wejdą w życie z dniem 1 lipca 2018 r.

Zmiana art. 21 ust. 2b ustawy o rehabilitacji, wejdzie w życie z dniem 1 lipca 2018 r. Zakres zmian proponowanych w ustawie wpływa na treść rozporządzenia wydanego na podstawie art. 21 ust. 2f ustawy o rehabilitacji w taki sposób, że akt wykonawczy wydany na podstawie tego przepisu nie może być zachowany i utraci moc z dniem wejścia w życie ustawy. Ponadto konieczna jest modyfikacja systemu informatycznego PFRON do przyjmowania oraz weryfikowania deklaracji wpłat.

Proponowana ustawa będzie miała wpływ na działalność przedsiębiorców (w tym mikroprzedsiębiorców, małych i średnich przedsiębiorców) zatrudniających rodziców mających dzieci niepełnosprawne powyżej 14 roku życia, którzy po wejściu w życie ustawy w miejsce dotychczasowych 14 dni opieki nad dzieckiem, będą mogli wykorzystać 30 dni opieki nad dzieckiem. Tym samym projektowana zmiana może skutkować zwiększoną absencją pracownika. Nie wpłynie ona natomiast na wzrost kosztów po stronie pracodawców, gdyż zasiłki opiekuńcze w całości finansowane są przez ZUS z funduszu chorobowego. Ponadto proponowana ustawa będzie miała pozytywny wpływ na działalność przedsiębiorców (w tym mikroprzedsiębiorców, małych i średnich przedsiębiorców) zatrudniających osoby niepełnosprawne.

Problematyka regulowana w projekcie ustawy jest zgodna z przepisami prawa Unii Europejskiej.

Projekt ustawy nie podlega obowiązkowi przedstawienia właściwym instytucjom Unii Europejskiej, w tym Europejskiemu Bankowi Centralnemu, w celu uzyskania opinii, dokonania powiadomienia, konsultacji albo uzgodnienia.

Projekt ustawy nie podlega procedurze notyfikacji aktów prawnych, określonej w przepisach rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 23 grudnia 2002 r. w sprawie funkcjonowania krajowego systemu notyfikacji norm i aktów prawnych (Dz. U. poz. 2039 oraz z 2004 r. poz. 597).

Brak jest możliwości podjęcia alternatywnych środków osiągnięcia celu projektowanej regulacji w stosunku do działań legislacyjnych.